

Осемдесет и втора глава

Нещата, които прочетох в книгата, дадена ми от Винко Станс, са невероятни. Всичко, което прочетох написано от мое име, никога не ми се е случвало по описания начин. Преди двайсет и три дена наистина преминахме през вратата на рая, но не жупанът беше този, който отиде до Алтре Мунс и се върна, за да ни поведе.

Жупанът беше напълно съгласен с Винко Станс, че трябва да отидем в Ранкодом, за да се спасим от постоянните набези на разбойниците, които не ни оставяха на мира и долитаха на конете си изневиделица и най-неочаквано. Затова жупанът изпрати на Алтре Мунс сина ми, Миро, и дъщерята си, Драгица, за да научат повече неща за жителите на Ранкодом и тяхната гостоприемност.

Миро и Драгица минаха през вратата на рая, която беше охранявана от войниците на Алтре Мунс, на които нареждаше Инко Нитс. Докато се върнат Миро и Драгица войниците от Алтре Мунс не позволиха на разбойниците да ни нападат и ги държаха далеч от селата ни, само като използваха зашеметяващи сечива. Тези сечива, според Винко Станс, не бяха оръжия, а служеха само за зашеметяване на нападатели. Винко Станс ми каза покъсно, че има и оръжия, които зашеметяват, но те могат и да убиват, ако се увеличи силата им.

След като Миро и Драгица се върнаха от Ранкодом, разказаха на жупана и старейшините за това как били посрещнати в Ранкодом, какви били къщите там, как се движели талигите без коне и много други неща, които ги бяха впечатлили. Миро и Драгица били приети от съвета на Ранкодом и там получили твърди уверения, че ако

жупанът доведе хората си в Ранкодом, ще може да разчита на подслон, място за построяване на ново село и земя за ниви и ливади за добитъка ни.

Всичко това наистина много напомня на написаното в книгата, но в нея никъде не се споменават Миро и Драгица.

Наистина, Винко Станс ми е обяснил, че след някакви промени съм щял да имам син, а жупанът – дъщеря, но това не ми звучи правдоподобно. За съжаление, откакто пристигнахме в Ранкодом до днес не съм писал никаква книга и всички събития, които настъпиха, не са описани. Може би някога, когато намеря време, ще седна и ще опиша онова, което ни се случи след идването ни в Ранкодом, но сега нямам време за това – в училището, докато децата на Ранкодом почиват, аз и старите ми ученици учим всички възрастни да могат да четат и пишат. Аз се занимавам с най-добрите нови ученици, които по-бързо от всички останали се научиха да четат и пишат. Те ще станат учители в училището на новото ни село.

Жупанът предложи да наречем новото си село Ново мисто, което обикновените хора изговарят като Ноумист, и да го обявим за град, защото в него щяха да се заселят жителите на няколко села. Старейшините одобриха това и вече знаехме, че когато новите ни къщи бъдат построени и завършени, ще живеем в Ноумист.

Строежът на Ноумист също отнемаше доста от свободното ми време, защото често се налагаше да чета и обяснявам на нашите строители упътвания за работа с най-различни сечива, които те използват на строежа. Много пъти дори се налагаше да не ходя в училището, защото строежът на Ноумист беше много по-важен, тъй като временно бяхме настанени в къщите на жителите на Ранкодом и това причиняваше много неудобства.

Едно от неудобствата беше, че нашите хора и жителите на Ранкодом говореха различни езици и често не можеха да се разбират за съвсем прости неща. Често викаха Винко Станс, който говореше и двата езика, но той не смогваше да бъде навсякъде, където го викат.

Няколко пъти дори възникнаха кавги, които се оказаха за толкова дребни неща, че след като разберяха за недоразумението, хората умираха от смях. Обикновено това бяха недоразумения с хранителните продукти, които носеха нашите хора, а жителите на Ранкодом не познаваха и мислеха, че са опасни или отровни. Нашите хора също не познаваха храните на жителите на Ранкодом и отказваха да ги приемат, което нерядко обиждаше жителите на Ранкодом или ги караше по-настоятелно да ги предлагат, което довеждаше до кавги.

Всички тези недоразумения ставаха от доброто желание и на едните, и на другите да помогнат, да услужат или да направят подарък, съчетано с неразбирането на езика на другите.

След години сигурно щяхме да се научим да говорим езика на жителите на Ранкодом или те нашия, но сега и на едните, и на другите беше трудно да запомнят дори най-простите думи. За нас езикът на жителите на Ранкодом звучеше много непознато и ние дори не можехме да схванем как изговарят името на града си. Веднъж Винко Станс внимателно ми обясни, че се изговаря Лонгадом и означавало „далеч от дома“. Според Винко Станс езикът на жителите на Ранкодом бил сроден с езика на римляните.

Книгата, която ми даде Винко Станс най-много се различаваше от истинските събития по това, че в нея гущерите се наричаха „страшни същества“, както ги нарече и Винко Станс. Това ме накара да си помисля, че

Винко Станс е написал книгата от мое име и сега иска да ме убеди, че имало друго време с други събития, но след като той бил направил промяна, събитията изведнъж се променили и ние не си ги спомняме.

След като прочетох книгата, се обадох на Винко Станс чрез светещата плоча и му казах това, което мислех. Той се усмихна и ми каза:

- Гвардияне, не напразно оставих ти да затвориш книгата с тайния израз, който знаеш само ти. Ако си спомняш, че си ми го казал, ще се съглася, че книгата не е писана от теб.

Аз му отговорих:

- Винко, този израз може да съм го казвал на много хора, но никога не съм им казвал, че мога да го използвам като таен израз за затваряне и отваряне на книга в светещата плоча. Това е така, защото никога не би ми хрумнало да затворям с този израз която и да било книга. Книгите трябва да са достъпни до всички, за да може знанието, което ни е дадено от Бога, да достигне до всички. Затова не мога да разбера защо тази книга е била затворена, ако не си я писал ти.

Винко Станс тогава ме попита:

- Гвардияне, смяташ ли, че аз знам толкова добре вашия език, че да напиша тази книга?

Замислих се и разбрах, че той е прав. Дори и да говореше много добре нашия език, той често допускаше грешки, които никой от нашите хора, дори и от най-простите, не би допуснал. Ако Винко Станс беше писал тази книга, в нея щях да открия такива грешки, но не открих. Сякаш наистина аз бях писал книгата, но никак не можех да повярвам!

Казах на Винко Станс:

- Винко, не мога да повярвам, че аз съм писал тази

книга. Може би някой друг я е измислил.

Винко ми отвърна:

- Ако дадеш на своите ученици задача да напишат свой любим израз, всеки от тях един и същ ли израз ще ти напише? Или всеки ще напише различен израз, защото хората са колкото еднакви, толкова и различни. Всеки човек мисли за различни неща, харесва различни неща от другите. Затова, как е възможно някой друг да напише и да затвори книгата с таен израз, който само ти знаеш?

Не можах да отговоря нищо на Винко Станс.

